

BILAGA 2

Motiverat yttrande från Sveriges riksdag

Inledningsvis vill riksdagen framhålla sin uppskattning av kommissionens arbete med att gå igenom det befintliga regelverket inom unionen för personuppgiftsskydd och undersöka olika möjligheter att förbättra detta.

Riksdagen vill framhålla att rätten till respekt för privatlivet måste garanteras oberoende av nationsgränser, särskilt i fråga om personuppgifter, och det behövs ett heltäckande och effektivt system för skydd av personuppgifter i EU. Riksdagen vill även betona att den brottsbekämpande verksamhet som medlemsstaternas rättsliga och polisiära myndigheter bedriver är känslig och att det därför behövs en särreglering i ett direktiv av dessa myndigheters behandling av personuppgifter som tar hänsyn till verksamhetens känsliga natur.

Vidare är det riksdagens uppfattning att målet med ett effektivt system för skydd av personuppgifter i EU generellt sett uppnås bättre genom att åtgärder företas på unionsnivå än genom åtgärder av medlemsstaterna, och att en åtgärd på gemenskapsnivå på grund av sin omfattning och sina verkningar generellt sett innebär klara fördelar jämfört med en åtgärd på medlemsstatsnivå.

Med detta sagt vill riksdagen peka på uttrycket *endast om och i den mån* i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. Enligt denna artikel ska unionen, på de områden där den inte har exklusiv kompetens, vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå. Enligt riksdagen får det av orden *endast om och i den mån* anses framgå att subsidiaritetsprövningen innefattar ett proportionalitetskriterium och att det därav följer att den föreslagna åtgärden inte får gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen. I en dom från 2002¹ har EG-domstolen (numera EU-domstolen) när det gällde huruvida ett direktiv hade antagits med iakttagande av subsidiaritetsprincipen, efter att först ha funnit att målet för den planerade åtgärden bättre kunde uppnås på gemenskapsnivå, anfört följande.

Det skall för det andra konstateras att omfattningen av den åtgärd som vidtagits av gemenskapen i det förevarande fallet även uppfyller kraven enligt subsidiaritetsprincipen genom att den, vilket framgår av punkterna 122–141 i förevarande dom, inte går längre än vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen.

Riksdagen gör mot denna bakgrund en prövning av om kommissionens val av lagstiftningsinstrument för den föreslagna åtgärden, en förordning, går längre än vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen. Där-

¹ EG-domstolens dom av den 10 december 2001 i mål C-491/01 British American Tobacco (Investments) Ltd och Imperial Tobacco Limited, REG 2001, s. I-11453.

vid beaktar riksdagen särskilt att ett nytt direktiv, i stället för en förordning, typiskt sett skulle ge större utrymme för medlemsstaterna att vid införlivandet ta hänsyn till nationella förhållanden, t.ex. vad gäller olika myndighets- och hanteringsstrukturer i skilda medlemsstater.

Vidare är inte minst regleringen om nationella tillsynsmyndigheter och om administrativa sanktionsavgifter, som förslaget nu föreligger, onödigt detaljerad för att uppnå de eftersträlvade målen och den lämnar för lite utrymme för hänsynstaganden till medlemsstaternas nationella förhållanden. Som ett exempel kan noteras att den föreslagna regleringen av tillsättning av de nationella tillsynsmyndigheternas ledamöter och vilken kompetens dessa ska besitta enligt riksdagens mening inte kan anses nödvändig för att uppnå en mer enhetlig tillämpning av ett regelverk om skydd för personuppgifter. En mer enhetlig tillämpning skulle enligt riksdagen kunna uppnås genom ett nytt direktiv som fokuserar på de områden där det i dag finns brister. Samtidigt skulle en sådan lösning lämna större utrymme för medlemsstaterna att vid införlivandet av regelverket ta hänsyn till nationella förhållanden.

Den omfattning i vilken kommissionen föreslås få befogenhet att anta delegerade akter framstår som olämplig, bl.a. då förslaget innebär att kommissionen ges en lagstiftande roll där kommissionen på ett oförutsebart sätt kan komma att påverka förordningens framtida utformning och innehåll på sätt som i många avseenden normalt bör ligga på lagstiftare eller domstol.

Det kan också ifrågasättas om en så pass omfattande, detaljerad och komplicerad reglering som den föreslagna förordningen, med inslag av delegerade akter som antas av kommissionen och av nationella föreskrifter, gagnar reglernas nationella genomslag.

Av det sagda följer att en reglering i direktivform torde innebära att åtgärden utformas på ett så enkelt sätt som möjligt, samtidigt som målet för åtgärden uppnås på ett tillfredsställande sätt och behovet av effektiv verkställighet tillgodoses. Således är det riksdagens uppfattning att en reglering av personuppgiftsskyddet och det fria flödet av personuppgifter i en förordning med det innehåll som nu föreslås skulle gå längre än vad som är nödvändigt för att uppnå de eftersträlvade målen och därmed inte är förenligt med subsidiaritetsprincipen.